

Théâtre MAJESTIC Theater
ANVERS - ANTWERPEN

DUKE
ELLINGTON

and his

FAMOUS ORCHESTRA

DONDERDAG 6 APRIL
JEUDI 6 AVRIL 1939

PRIJS 5 Fr.
PRIX

The Duke Ellington Society of Sweden

ISSN 1400-8831

c/o Göran Wallén, ordförande
Skogstorp svägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon arbete: 08-470 54 40
bostad: 08-96 52 34

Bo Haufman, sekreterare
Storgatan 57, 115 23 Stockholm.
Telefon arbete: 08-614 45 35
bostad: 08-663 74 95

Redaktionsgrupp:
Alf Lavér, Olle Lindholm, Bo Haufman
Postgiro 11 63 75 - 7
Bankgiro 5815-5383

Foto Ted Hudson

Ja, nu är sommaren snart över och nu kommer tankarna på vad vi skall göra under hösten och våren -97. Jag hoppas att det blir ett lika fint år som föregående år med bl.a. Bosse Broberg och Nils Lindberg m.fl.

Annars är det ju numera inte svårt att gå ut i Stockholm och lyssna på bra jazz. T.ex. spelade Arne Domnérus på Skansen som vanligt under några måndagar och han hade en fin Ellingtonafton den 15 juli med bl.a. vokal av "Tre Damer". "Dompan" har ju en fin trio bakom sig numera med Backenroth bas och Jan Lundgren piano. Gå och lyssna på "Dompan", som kanske var bästa jazzgrupp på Skansen under Jazz och Blues Festivalen i början av juli.

I midsommras var det den 14:e Ellingtonkonferensen i Toronto som gällde och 9 personer från Sverige reste dit som deltagare. Toronto hade ett mycket uppskattat program med fina musiker och föredrag. Hela veckan uppskattades mycket av alla deltagare. Min tro är att konferenserna blir bättre och bättre organiserade med tiden genom att man lär av tidigare konferenser. Vi har ju ett samarbete mellan vissa personer från år till år som kan ge råd inför kommande konferenser. Mer om Toronto i en separat artikel av Sven Tollin från Malmö.

Nästa år blir det Leeds i England som arrangerar den 15:e Ellingtonkonferensen från 22 till 26 maj 1997. Det tror jag blir intressant för oss svenskar. England har många fina Ellingtonkännare och jazzjournalister samt goda musiker. Eftersom det är prismässigt rimligt att åka till England borde många kunna resa dit och samtidigt uppleva England och London.

Det är också roligt att vi får gästskribenter till vår bulletin. I förra numret hade vi nöjet att publicera en artikel av Villy Bergström, som är ekonom och chefredaktör på Dala-Demo-

Ordföranden har ordet:

Hej alla Ellingtonvänner!

kraten i Borlänge. Tack Villy för artikeln. Villy hade även ett program i radion om Duke Ellington på en timme under föregående vinter. Det är ju trevligt att fler sprider Ellingtonandan, eller hur?

Efter Benny Åslunds bortgång har det överenskommit att DEMS-bulletinen i fortsättningen ges ut av Sjef Hoefsmitt från Belgien. Nästa DEMS kommer delvis att innehålla material från Benny samt information från Sjef men fortsättningsvis kommer Sjef att distribuera all information om DEMS. Oupplärade beställningar m.m. kommer dock Birgit och Bo Åslund att fullfölja.

Vår egen bulletin kommer i fortsättningen att utveckla en diskografisk spalt, som får Bo Scherman's signum. Finns det material som Ni vill vi skall publicera så hör av Er till oss.

Så till sist men inte minst har vi Årsmöte den 9 september i Fältöversten. Salénhuset bygger tyvärr om. Då kommer Jens Lindgren med bl.a. Claes Brodda och Ronnie Gardiner att spela för oss. Dessutom kommer Leif "Smoke Rings" Anderson att samtala med Gert Palmcrantz om "Min Musik". Det tror jag blir kul.

Slutligen bara en sak till. Vi får in medlemsavgifter utan avsändare. Snälla Ni, tänk på att vi har svårt med identifikationen. Nordbanken och Postgiro går att spåra men inte kontantbetalningar på posten. Nu är detta sagt och alla är åter välkomna till ännu ett Ellingtonmöte.

We love you madly,
Göran Wallén

EN HÄLSNING FRÅN BELGIEN

Från vår vän Sim Simons i Antwerpen har vi fått ett program på 10 sidor, som kunde inhandlas den 6 april 1939 i Antwerpen när Duke Ellington och hans orkester kom på besök. Det blev två konserter i Antwerpen. Framsidan av programmet är avbildat på denna bulletins framsida.

När Duke Ellington och orkestern avseglade den 23 mars till Europa så var det den sista turnén, som Mills Artist Inc. arrangerade för Duke Ellington. Vid återkomsten till New York den 10 maj tog William Morris Agency över verksamheten.

En anledning till det avbrutna samarbetet var att Duke helt enkelt blev "förbannad" när han såg i bokföringen av en ren händelse vad kistan för hans mor hade kostat. Duke hade sagt att kistan skulle kosta 5.000 dollar, men det blev en billigare modell och det gillade inte Duke. Men det fanns andra orsaker också t.ex. frågan om royalties m.m.

Efter konserter i Belgien och Holland reste Duke Ellington och hans orkester genom Tyskland och kom till Malmö den 10 april. England hade ju spelförbud så därför fick man inga spelningar i England. Duke fick alltså inte upprepa sin succé från 1933.

Resan via Tyskland betydde att man måste stanna 6 timmar i Hamburg. Det var nervöst enligt Barney Bigard eftersom man såg vapen från tåget under resan. Men skam den som inte tror att det går att hitta hamburgare i Hamburg, så man började leta efter ett hamburgerstånd men lustigt nog hittade man inget?!

Göran Wallén

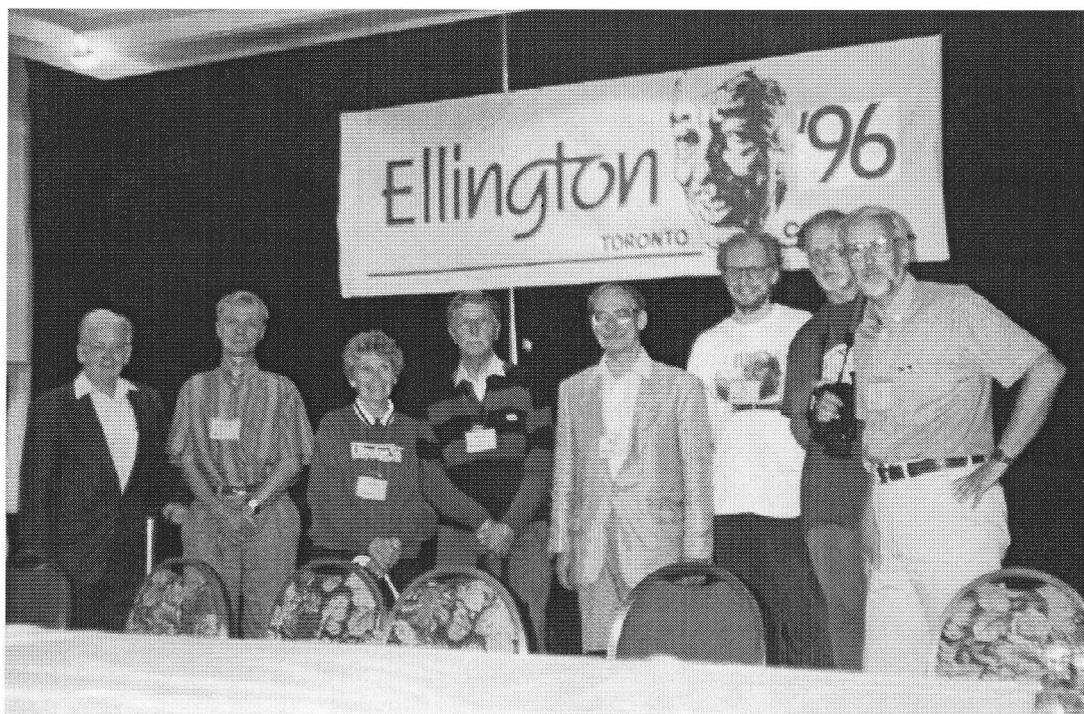
ELLINGTON '96

Vi blev totalt nio svenskar som reste till Toronto för årets Ellingtonkonferens. En stor representation för vårt lilla land. Det relativt stora antalet torde spegla det stora Ellingtonintresse som finns i Sverige. Endast USA, Canada och England kunde ställa upp med större kontingenter. Vi kan känna oss hedrade. En av de svenska delegaterna var Sven Tollin, stor Ellingtonbeundrare från Malmö med ett förflutet som journalist och PR-man. Så vem kan bättre relatera för våra läsare vad som hände i Toronto än just Sven:

Toronto, Kanadas största stad, var i år värd för Ellingtonkonferensen med över tvåhundra delegater från tolv länder - av geografiska skäl denna gång flest från Kanada och USA - som med entusiasm lyssnade på ett tjugotal föreläsare under fyra dagar. Kvällsprogrammet utgjordes alltid av jazzkonserter av kanadensiska eliten med höjdpunkten sista aftonen; landets stolthet, Jim Galloway's Wee Big Band, som blev en sensation av tre olika orsaker. För det första så hyllade man Maestro Duke genom att spela upp programmet från det berömda Newport evenemanget 1956 för precis 40 år sedan, "Newport Up", "Blues To Be There", "Jeeps Blues", "Diminuendo and Crescendo in Blue" etc. För det andra var det ett nöje att höra kapellmästaren själv hantera sin sopransax med ackuratess och för det tredje

och "Side By Side" med Johnny Hodges som främsta solist. Roeder koncentrerade sig speciellt på "Weary Blues", "Basin Street Blues" och "Warm Valley" där han också framhöll Sweets Edison's och Jo Jones' prestationer men speciellt det utsökta samspelet i "Warm Valley" poängterades.

En föreläsare som var tidigt ute med sin "love affair with Ellington" som han uttryckte det, var Jerry Valburn. Redan som tolvåring började han samla Ellingtonskivor. Han kom så småningom att samarbeta med alla ledande grammofonbolag och startade slutligen sin egen firma, Meritt Records. Jerry redogjorde på ett medryckande sätt för den berömda DETS-serien från 1945-46, som han ju själv gett ut på 48 LP och varav delar snart kommer på ett antal CD.

Den svenska kontingenten: Alf Lavér, Kjell-Olof Isaksson, Kerstin Swartling, Bertil Reijbrandt, Bertil Swartling, Bo Scherman, Lennart Landström, Bo Haufman. Saknas: Sven Tollin

var det Duke Ellington själv som presenterade numren genom intelligenta inklipp från gamla konserters radiering med typiskt Ellington-speech. Dessutom skall inte förglömmas att entrén utgjorde endast en enda kanadensisk dollar - Kr. 5:- .

Konferensen arrangerades av The Toronto Chapter of The Duke Ellington Society och temat var "The Intimate Ellington", vilket innebar att både personen och den musikaliske mannen som pianist, kompositör, arrangör och orkesterledare belystes. En viss tyngd hade lagts på Duke's framträdanden med mindre grupper.

Efter öppningsceremonierna inleddes konferensen med att Michael Roeder, professor of Music vid The University of Alberta, talade om de två Verve-produktionerna "Back To Back"

personliga och därmed mest intima "Ellingtoniana" bjöds av den kunnige, humoristiske och mycket rutinerade Alexandre Rado från Paris, som inte bara stått som värd för olika solister under åren utan även medföljt orkestern på turnéer runt om i Europa och dessutom producerat mängder av skivor. Alexandre talade om Johnny Hodges, "The Musician And The Man", som tydligen var lika originell som människa som han var unik i sitt slag som altsolist.

En bland delegaterna mycket uppskattad föreläsare var Toronto's egen Martin Loomers. På ett både anspråkslöst och kunnigt sätt talade han om Duke Ellington's mångårige medarbetare, Fred Guy. Han exemplifierade Guy's gitarrstil genom att själv spela på sitt instrument. Loomers är inte bara en duk-

Bland första dagens goda föreläsare märktes också doktorn i musikologi vid Köpenhamns universitet, Erik Wiedemann. På sitt kåserande, lättfattliga sätt kommenterade han de danska TV-upptagningar som gjordes med Ellingtons orkester 1967. Tyvärr tillät tiden endast för delegaterna att avnjuta kortare inslag av t.ex. "Lotus Blossom", "Mood Indigo", "Jeep Is Jumping", "Solitude" och "Sophisticated Lady" för att nu nämna några highlights.

John Norris är ett stort jazznamn i Kanada. Det är han som står bakom Coda Jazzmagazine och Sackville Records. Han talade på temat Intimate Extension of the Ellington Aura.

Andra dagens mest

tig musiker i Galloway's storband utan även en skicklig arrangör av Ellingtonmelodier och står också bakom en bok med 100 Glenn Miller-arrangemang.

Enda kvinnliga föreläsare, Claire Gordon - en gång i tiden Ellington's bandsekreterare, gift med Irving Gordon, som skrev texter till "Pyramide", "Prelude To A Kiss" och andra klassiker i Duke Ellington-repertoiren - är en av Rex Stewart's stora beundrare och hennes minnen av denne fenomenale trumpetare och hans "Boy Meets Horn" (vilket även är titeln på den bok hon och Rex skrev tillsammans) blev både synpunktsrika och intresseväckande.

Klaus Stratemann är utan tvivel en av världens ledande forskare av jazzhistoria på film och video. Han hade nu från sina samlingar i Tyskland till Toronto medfört upptagningar både från uppslupna tillfällen med orkestermedlemmarna (Duke, som nästan skröt med att han aldrig var utomhus, har bl.a. fångats då han försöker sig på att spela cricket) och från sessions med smågrupper i studiosammanhang.

Tredje dagens program bjöd på två i detta sammanhang ovanligt udda inslag. Specialisten på afroamerikansk litteratur, fil.dr. Joseph McLaren från Hofstra University i USA, som håller på med manus till en bok med titeln "The Critical Reception of the Duke Ellington Orchestra", läste dikter och poem av olika författare som inspirerats av Duke's musik, person och musiker. Det blev en mycket blandad samling av pekoral och sann poesi.

Ambitiösa unga dansare, både flickor och pojkar, från Etobicoke School of the Arts i Toronto bidrog till konferensens underhållningsdel genom att framföra baletter till Ellington-musik i både långsamma och snabba turer. Föreställningen, som tog en timme, tenderade ganska snart till att bli litet av skoluppvisning.

Phil Schaap är en presentatör som alltid har mycket att säga och gör det på ett medryckande och roligt sätt. Denna gång hade han valt att prata om beröringspunkterna mellan Duke och Louis Armstrong. Dom var fler än man kanske kunde tro. Ron Collier, kanadensaren som arbetade intimt ihop med Duke under dom sista åren, hade en hel del att säga om detta samarbete.

Ett annat känt namn som visade sig i talarstolen var Gene Lees, som vi känner från ett stort antal böcker om olika jazzpersonligheter och hans tid som skribent i Down Beat. Hans presentation handlade dock inte så mycket om Duke som om Gene's uppfattning om jazz i allmänhet och hur de stora mediabolagen hanterade jazzen och annan konstnärlig underhållning. Allt i och för sig mycket intressant.

Stanley Dance, engelsmannen som praktiskt taget vigt sitt liv åt jazzen och framförallt skrivit den för oss välkända "The World Of Duke Ellington" och medarbetat i Duke's självbiografi "Music Is My Mistress" avslutade konferensens sista dag. Tillsammans med sin hustru Helen Oakley - berömd genom arrangerandet av konserter med bl.a. Ellington, Goodman och Basie - berättade de om hur de upplevt de många skivinspelningar de producerat med bl.a. Duke och hans smågrupper.

Kvällarnas konserter gav en intressant inblick i kanadensiskt jazzliv och dess standard. Givetvis hade samtliga aktörer tagit fram Ellingtonmappen eller repeterat in material speciellt för detta tillfälle. Den originella duon med Wray Downes på piano och Dave Young på bas inledde första kvällen. Andra ensemblen med saxofonisten Harry Allen och pianisten Keith Ingham som kapellmästare spelade gediget men "sände" inte oss delegater. Andra kvällens konserter var betydligt bättre. Phil Nimmons ledde i Goodmanstil en kvartett som i min smak både svängde friskt och var musikaliskt god. "Time Warp" var en mycket ungdomlig och kompetent kvartett med den något ovanliga sättningen trummor, bas, saxofon och trumpet, som definitivt gick sina egna vägar när det gällde att tolka standarder.

Finalkvällens sedvanliga bankett i Plaza Room och Prince Arthur's Restaurang slutade med en suggestiv konsert. En svartvit orkester under namnet Archie Alleyne and Company with guest artist Eve Smith gav en nära två timmar lång konsert med bara Ellingtonlåtar. Fin drive och känsla. För en Ellingtonkännare är Eve Smith mer känd under namnet Yvonne Lanza som hon använde under sin tid med Duke i början av 50-talet.

Sammanfattningsvis från den fjortonde internationella Ellingtonkonferensen i Toronto kan de som varit med tidigare konstatera att Ellington '96 höll en bra klass i fråga om arrangemang och föreläsare. Arrangörerna förtjänar en eloge för att man inte komprimerat alltför många föredrag över en alltför kort tid. Det blev tid över för tillräckliga kaffe- och lunchpauser då man fick tillfälle att prata med de mera namnkunniga Ellingtonkännarna. En tanke ägnades också åt de nyligen bortgångna namnen Mercer Ellington, Ella Fitzgerald och vår egen Benny Åslund, vilka numera inte längre ingår i kretsen. Nästa års konferens kring jazzens störste äger rum i maj i Leeds, England, och då kommer säkert européer att dominera, särskilt som antalet svenska delegater säkert kommer att fördubblas.

Sven Tollin

NYHETER FRÅN FÄLTET

ROLF ERICSON

Rolf var öppningssoolist i Örebro's caféprogram den 10 juni med ett storband. Vi hörde bl.a. "Caravan". Rolf var i fin form. Tyvärr fick Rolf problem med krämpor i armen under juli och det gjorde att det blev några inställda spelningar i Skåne. Nu är det dock bra igen och Rolf är igång igen med nya spelningar.

WILLIE COOK

Willies långa historia med tandproblem börjar att ordna upp sig. Under hösten tror Willie att han kan börja spela igen. För övrigt mår Willie och Christl vid Karlaplan bra.

ETT SISTA MINUTEN BESÖK DEN 1 AUGUSTI I TÄBY KYRKA.

Återigen överraskas vi av att för oss okända unga musiker framför "A tribute to Duke Ellington". Vi åkte givetvis dit och fann en trio från Malmö på snabbesök med framträdanden i fyra kyrkor i Stockholm. Maria Olsson, vocal, var en stor överraskning att lyssna till. Hon hade hjälp av Magnus Lindén, piano, och Mattias Hjort, bas. Trion framförde följande nummer: Ain't but the one, Is God a three letter word for love, The majesty of God, Freedom, Come Sunday, David danced, Almighty God, Heaven, Something 'bout believing, Praise God and dance, My love, Love madly, Prelude to a kiss.

Maria hade förstaeligt nog enligt egen uppgift Alice Babs som förebild men försöker också att ge en personlig tolkning och det klarade hon mycket bra. Maria hade också det nödvändiga röstomfånget, som krävs för Duke Ellingtons kompositioner. Trions framförande var musikaliskt avspänt och trevligt och det kanske vore något för oss till något möte framöver. Sven Tollin får väl bevaka trions framfart i Malmö.

Göran Wallén

NYA SKIVOR

DUKE ELLINGTON at Basin Street East - The Complete Concert of 14 January 1964.

Music & Arts CD 908. Delar av detta material har tidigare funnits utgivet på diverse CD och kassetter.

- Jazz Band EBCD 2110-2 innehåller fyra nummer.
- Red Baron AK 52760 innehåller två nummer.
- Azure CA-16 innehåller fyra nummer.

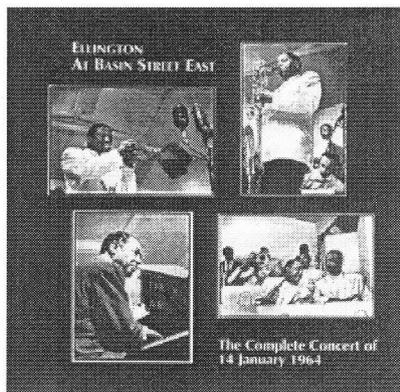
På rubricerade CD finns emellertid allt samlat inklusive de nummer som inte tidigare funnits utgivna. En intressant detalj är att man dessutom medtagit introduktioner och "small talk" mellan de olika numren. På CD'n kallas dessa mellanspel för "banter" och handlar stundtals om ganska roande kommentarer och samtal mellan Duke och konferenciern - "You certainly have a nice band" ! "Well, we have fun. The boys get the money and I get the kicks."

Ett intressant nummer är "Lush Life" med Billy Strayhorn spelande och sjungande sin egen komposition.

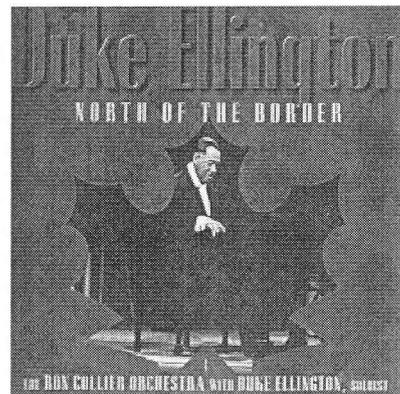
DUKE ELLINGTON - North of the Border.

The Ron Collier Orchestra with Duke Ellington, soloist. Attic Records ACDM 1425.

Det musikaliska materialet på denna CD har tidigare funnits utgivet på diverse Decca-utgåvor och här i Sverige kom

det på en BASF-Lp betitlad "Collages". Vad som gör denna nya CD speciell är det faktum att man lagt till en intervju med Duke. Det är den kanadensiske discjockeyn Ted O'Reilly som gör en 26 minuters intervju med Duke och Ron Collier.

Vi kan också rapportera om följande CD's som kan vara av intresse för den som också samlar på Ellington sidemen:

JIMMY HAMILTON - Rediscovered at the Buccaneer.

Who is Who CD-21029.

Förutom Hamilton på tenor, altsax och klarinett medverkar också Gary Mayone piano, Ibe Straws bas och Delroy Thomas trummor. Inspelningen är gjord den 24 september 1985 på St.Croix, Virgin Islands, där Hamilton levde sina sista år. De nummer som framförs är Stranger On The Shore, Shadow Of Your Smile, As Times Goes By, Warm Valley, Happy Go Lucky Local, Misty, Don't Get Around, Departing Lovers, C-Jam Blues och Satin Doll.

HAROLD ASHBY - I'm Old Fashioned.

Stash Records 545.

Inspelad 25 juli 1991. Ashby på tenor omges av Richard Wyands piano, Aaron Bell bas och Connie Kay trummor. man spelar Dash, All Of Me, Forever, Coquette, Struttin' With Some Barbeque, St. Louis Blues, I'm Old Fashioned, Deed I Do, If I Had You och Memories Of You.

BEN WEBSTER with strings - Music For Loving.

Verve 314 527 774-2.

Denna dubbel-CD innehåller tidigare utgivet material med tillägg av några outgivna alternativtagningar (Love Is Here To Stay - 2 st, Stars Fell On Alabama, Under A Blanket Of Blue - 2 st). Ursprungligen kom detta material ut på Norgran MGN 1018, 1034 och 1039. Vad som emellertid inte alls framgår när man håller denna CD i handen är att den även innehåller en återutgivning av en Harry Carney-LP - Harry Carney with Strings, som en gång i tiden kom ut på Clef MGC 640. Inspelningarna i båda fallen är från 1954.

[jazz stage]
FÖR JAZZ OCH BLUESVÄNNER

Prenumerera på Sveriges nya oberoende jazztidsskrift. Fyra nummer för 110:-

150:- utanför Sverige

Worthy a Duke.

Telefon: 031-10 01 30

Fax: 031-711 90 56

e-mail: jazzstage@merit.se

MUSIK- OCH FAKTABÖCKER
KÖPES, SÄLJES, HÄMTAS !!
HORNSGATANS ANTIKVIARIAT
HORNSGATAN 29 C, STOCKHOLM
TEL: 6406122 7022771

NYA BÖCKER

"The Duke Ellington Primer" av Dempsey J. Travis.

Böcker om Duke Ellington kommer i nästan lika snabb takt som nyupptäckt material på CD. Denna nya bok är uppdelad i 16 kapitel där varje kapitel behandlar någon lösryckt episod, period eller personlighet som stått Duke nära. Somliga kapitel är mycket intressanta. Särskilt bör framhållas avsnittet om Duke's engagemang på Cotton Club i slutet av 20-talet. Det var uppenbarligen ingen dans på rosor alla gånger som man kanske haft anledning att tro. Gangstermobben som ägde och drev dessa lokaler styrde över sina färgade artister med järnhand. En anledning till att t.ex. Earl Hines spelade så länge på Grand Terrace i Chicago mot dålig betalning var att Al Capone vägrade att låta honom sluta. Bildmaterialet är delvis unikt. Vid en snabb genomläsning kan dock vissa felaktigheter konstateras förutom mängder av felstavningar. Bl.a. påstås att Rex Stewart avled 1947.

Bo Haufman

"Lush Life - A Biography of Billy Strayhorn" av David Hajdu, New York.

Denna bok som vi aviserade i vårt förra nummer har vi nu haft tillfälle att läsa. Detta är den första bok som lyfter fram Billy Strayhorn och visar hur han levde och verkade. Det är intressant att läsa denna bok som tydligt visar att Billy Strayhorn betytt mer för Duke Ellington än många tidigare har trott. Utan Billy Strayhorn hade Duke's musikaliska utveckling troligen gått i en annan riktning enligt Walter van de Leur. Periodvis arbetade inte Strayhorn till 100% med Ellington och speciellt inte under tidigt 50-tal. Strayhorns musikaliska begåvning var hos alla självklar som t.ex. hos arrangören Gil Evans som säger "All I did - that's all I ever did was to try to do what Billy Strayhorn did".

Strayhorns dröm var att bli klassisk konsertpianist, men som färgad var det svårt och i praktiken omöjligt. Strayhorn var homosexuell och levde ett hårt privatliv utanför Duke's

värld, men när Duke kallade kom alltid Billy till undsättning. Strayhorn var som en son för Duke.

Det framgår i boken att Billy Strayhorn komponerade, arrangerade och skrev texter i en större omfattning med Ellington än vad som har framkommit på LP och CD, inte minst efter Newport 1956. Ibland blev enbart Ellington nämnd på LP- och CD-omslagen trots att Strayhorn hade gjort stora delar av arbetet.

Billy's ungdomsperiod fram till dess att han träffade Duke är intressant och utförligt beskriven samt hur Duke mötte Billy i november/december 1938. Billy var då 23 år gammal.

När Duke blev presenterad för Billy, spelade Billy upp "Sophisticated Lady" exakt som Duke hade spelat numret tidigare under kvällen. Duke blev tydligen ställd. Han gav i uppdrag åt Billy att skriva ett arrangemang på "Two Sleepy People" till nästa dag. Det gjorde Billy. Duke med Ivie Anderson och orkestern spelade sedan "Two Sleepy People", givetvis utan repetition. Ellington blev så imponerad att han började tala om att anställa Billy och få in honom i sin organisation. Han visste då inte hur men Duke ville att Billy skulle höra av sig till honom i New York efter avslutad turné. Billy var osäker på om det hela var sant men kom i alla fall iväg till New York till slut. Den 20 januari 1939 träffades Billy och Duke och då säger Duke: "Well, it's really something that you arrived at this moment, because I just sent Jack Boyd (manager) upstairs to look for your address and send for you". Billy said "Here I am" ! Duke hade ju som bekant talets gåva. Tiden med Duke blev ju sedan historia.

Läs gärna boken därför att den visar hur flera inspelningar kom till och varför, vilka personer som stod Billy nära bl.a. Martin Luther King. Även förhållandet mellan Billy och Lena Horne beskrivs och hur Duke och Billy arbetade tillsammans med filmerna och suiterna, som skrevs efter 1956.

Boken kan beställas via vår förening till ett pris av 130 kr. Normalpris är 195 kr. En Verve-CD "Lush Life" kan beställas samtidigt med boken och då blir det totalt 175 kr. Avgift för frakt tillkommer, mellan 25 och 50 kr beroende på hur många som beställer. Hör av Er om intresse finns innan den 15 oktober så kan vi beställa för alla.

Göran Wallén

I JAZZENS SPÅR LJUDRÄDDAREN JOHN R.T. DAVIES PÅ STOCKHOLMSBESÖK

I början av juni besökte den engelske jazzmusikern och ljudteknikern John R. T. Davies Stockholm för att föreläsa om sitt arbete med överföring av ljud från gamla skivor till modernare ljudbärare.

Många jazzvänner känner igen namnet John R.T. Davies från skivkonvolut, där han alltid står som garant för att innehållet på de gamla 78-varvsskivorna är räddat åt eftervärlden på bästa sätt. Många är tydligen imponerade av och nyfikna på människan bakom det fantastiska restaureringsarbetet. Den jovialiske engelsmannen hann med två föreläsningar under samma dag, den första på Arkivet för Ljud och Bild och den andra på Östermalms föreningsråd i Fältöversten. Arrangörer var ALB, Svenskt visarkiv (Jazzavdelningen), Club 78, Jazz Society och

Duke Ellington Society of Sweden i förening. Det andra framträdandet avslutades med en konsert tillsammans med några svenska musikervänner.

Mr Davies delade generöst med sig av de erfarenheter och kunskaper han skaffat sig under ett helt liv i jazzens tjänst. Till en början på 40-talet som musiker i revivalbandet Crane River Jazz Band tillsammans med sådana eldsjälarna som Ken Colyer och Monty Sunshine, senare med Acker Bilk och de excentriska jazzunderhållarna i The Temperance Seven. Huvudinstru-

ment var från början trombone, men hav övergick alltmer till att spela altsaxofon. Han "fuskar" idag på de flesta av den traditionella jazzorkesterns instrument.

På 50-talet började John i sin hemmastudio föra över inspelningar från den egna skivsamlingen till jazztörstande entusiaster över hela världen. Än idag kan man besöka skivsamlare i världens alla hörn som har dessa direktgraverade rariteter i sina samlingar. I och med bandspelarnas spridning och LP-skivans segertåg upphörde den överföringsmetoden, och John började samarbeta med skivbolag i stället, stora och små. När jag bad John komma och föreläsa om sitt favoritämne avböjde han först och sade att han inte trivdes med föreläsningssituationen och ville att det hela skulle läggas upp som en frågestund i stället. John hade förberett sig med ett inspelat band med exempel på problem han stött på under sin verksamhet.

"Många gånger när man spelar de gamla Edison-skivorna, till exempel, låter det som när man steker ägg, det fräser om dem. Det ljudet fanns inte där från början! Det är helt enkelt fukt som har trängt in från kanten av skivan och det är därför det skrapar mer i ytterkanten", säger han. "En del skivor låter fruktansvärt men det kan man i allmänhet förbättra". Han spelar ett exempel med Whistler's Jug Band där man bara kan skönja det stånkande gin-kruset, en plonkande banjo och en krackelerad röst: "I'm A Jazz Baby". "Jag visste att det skulle kunna låta bättre så jag provade först med en grövre nål på 89 my". Alla i församlingen var överens om att det skrapade ännu mer. "Det var alltså inte rätt väg. Jag gick då i stället ner till 58 my", vilket alla kunde konstatera lät renare. Vid 41 my var musiken i skivspåret klar och tydlig. "Sedan kan man ta lite 'recharactering' och resultatet blir acceptabelt!"

Nu började frågorna från de närvarande att hagla, för alla har sina funderingar kring dessa spännande spår som berett musikvänner så mycken glädje genom livet. "Hastighet?", säger någon, och vi får lära oss att John funnit skivor inspelade på så låga hastigheter som 74 och så höga som 85 varv i minuten. "Den mänskliga rösten är en bra indikator på om hastigheten är rätt, sen kan man höra hur instrument och vissa fraser spelas bara i vissa tonarter, så av det kan man sluta sig till om skivan spelas i rätt hastighet". Som exempel spelar John upp välkända toner med Louis Armstrong's Hot Five, "Who's It". Allt låter som vi är vana att höra det, men John förklarar att så här kan det omöjligt ha låtit. Man spelar i så fall i H-dur, en fullständigt omöjlig tonart för jazz. Återstår alltså en halv ton över eller en halv ton under. "Det måste vara C. Det kan man sluta sig till genom att kolla mot andra inspelningar från samma session, där vi känner till tonarten. Jag har också rådfrågat den franske trumpetaren Irakli, som är övertygad om att det är C. Vi diskuterade också Cornet Chop Suey, där han säger att det ska vara F och jag Eb. Det intressanta är att jag har pianonoter som visar att den är i Eb och han i F, men det kan ju vara transkriptioner från skivor med fel hastighet. Jag hävdar att Louis spelar fraser som han bara använder i Eb medan Irakli hänvisar till att vibratot är för långsamt för att vara i den tonarten. Vi kan nog aldrig lösa detta, och jag tror aldrig att någon frågade Louis".

Beträffande inspelningstekniken berättade Mr Davies lyriskt om vilken bredd det faktiskt fanns i vissa 20-talsinspelningar. Victor hade ofta bredare spektrum än Columbia, några så lågt i basen som 30 Hz medan Columbia var nere kring 50. Samtidigt finns det Victorinspelningar så höga i diskanten som 12.500 medan Columbia skär kring 7.000. Där finns mycket information i gamla 78-varvsskivor, som slarviga eller okunniga tekniker inte kan eller bryr sig om att utvinna.

John visar hur han med ett mycket enkelt grepp kan "hit-ta" ljud i spåret som vid en första genomlyssning inte fanns där. Exemplet är med Duke Ellington, "Misty Morning". Med standardnål låter det skrapigt och onjutbart, men bara genom att spela den med en grövre nål och genom att luta den finner John rent ljud i en icke nött del av spåret.

"Vilket material är bäst?" frågar någon. Vi får höra att in-diska pressningar faktiskt är bra, men till Johns favoriter ver-

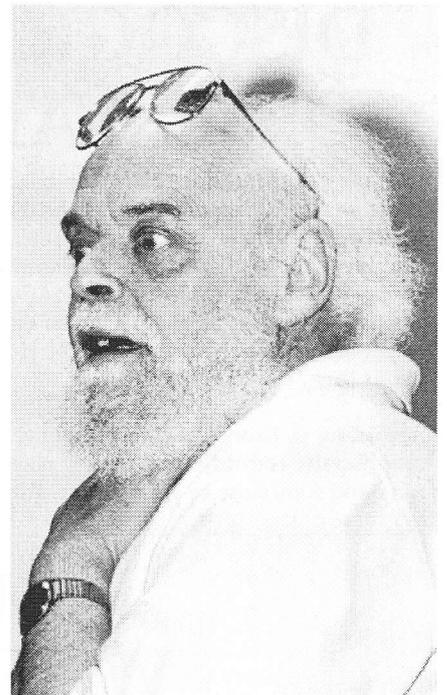
kar höra tyska Brunswick, men amerikanska Columbia och Okeh är givetvis också intressanta. "Jag vet inte vad de gjorde, men jag tror de hade en längre 'pressing cycle', troligen så lång som 4-5 sekunder per skiva, vilket var bättre för ytmaterialet. En annan trolig orsak var att man tog längre tid på sig att kyla ner skivan efter pressningen. De från amerikanska västkusten är bättre, kanske för att man där tog ytterligare 5 sekunder på sig för den processen.

Sedan talar John om märkliga skivor

som ska spelas med accelererande hastighet ju närmre mitten pickupen kommer, råder frågvisa lyssnare hur de ska behandla sina vaxskivor som ger ifrån sig ett vitt pulver på ytan ("Polera med sammetsduk!"). En man i publiken undrar hur han ska göra med en bucklig "Din egen röst"-skiva med en 17-årig Birgit Nilsson. "Spela den i långsam hastighet så att inte pick-upen hoppar ur spåret", råder Mr Davies. "Det går inte", säger mannen i publiken. "I can!!", säger John segervisst. Så inom en snar framtid har säkert mänskligheten en chans att få höra dessa toner upptinade likt trumpetstötarna i Baron Munchausens äventyr.

Senare samma kväll hade undertecknad nöjet att få spela trombone tillsammans med John och en tillfälligt sammansatt grupp med Bent Persson som trumpetare. Göran Eriksson spelade banjo och Frans Sjöström bassaxofon. Många hade hörsammat inbjudan, så extrastolar fick hastigt plockas fram. I pausen mellan de två spelseten fanns många som ville tala med legenden och ställa frågor kring dennes kolossala resatureringsgärning. På väg upp på scenen inför andra spelsetet säger John till sina medmusiker med ett brett leende på läpparna: "This is the moment of my life".

Jens Lindgren

John R.T Davies i typisk berättarpose.
Foto Sven Boija

NALEN - 30/40/50/60-tals musik och dans

- DansDubbel med musik från swing till rock'n roll
- Dansmusik utan uppehåll från två estrader
- Cabaret i angränsande lokal med artister från då och nu
- Träffpunkt för er som gillar musik från 30-60-talet
- Ett nöjesställe som förenar olika generationer
- Premiär för säsongen 12 september i Salénhuset, Norrlandsgatan 15.

DISCOGRAPHIC OBSERVATIONS

Georges Debroe, our Belgian member, has brought to our knowledge a piece of information that will no doubt interest most of us. The information concerns the release of "The Ellington Suites" on Pablo (Jap) VICJ-5143. According to Georges' observation "Loco Madi" from "The UWIS Suite" is 5 minutes longer on this issue than on all other LP's or CD's issued. Surely something worth investigating. Has Sjef Hoefsmits something to say about this ?

According to Leonard Feather's Encyclopedia of Jazz the tenor saxophonist Harold "Hal" Singer played with the Duke Ellington band sometime in 1948. In the discographies we can find no

trace of Mr Singer with The Ellington orchestra. During the summer of 1948 Duke toured Europe and Ben Webster returned to the band and played together with Al Sears throughout the year. What is correct ? Does anyone know the answer?

A discussion has come up about Bubber Miley's last recording session with Duke Ellington on January 16th 1929. The question is whether Bubber Miley actually took part. The following takes are involved:

Flaming Youth - take 1 and 2
Saturday Night function - take 1 and 2
Doin' The Voom Voom - take 1 and 2

Is it only Arthur Whetsol and Freddy Jenkins on trumpets?

Göran Wallén

UNIVERSITY OF WISCONSIN-MILWAUKEE YOUTH WIND ENSEMBLE

This 80 men strong orchestra suddenly visited Stockholm because of the Jenny Lind-price. While touring Europe they now appeared at the Skansen open air theater. Amongst the soloists was a man by the name of John Hibler. Who is John Hibler? Well, John Hibler plays both soprano- and altosaxophone and he is a true Ellington-fan. He arranged and played a medley of Ellington songs. John says he actually tried to arrange "Take The 'A' Train" as he heard it played by the Ellington orchestra more than 30 years ago. "I had never heard that arrangement before and I wanted to try to recreate it as I heard it then", John says.

John also tells me that his father Leon Hibler owns one of Johnny Hodges' altosaxophones. It was a gift from Cue Hodges after the death of Johnny. It was given to him by Cue Hodges with the words "Johnny wanted you to have his altosax as a gift". Leon watched Duke Ellington and his music ever since the early 30-ies and he was a very good friend of Johnny Hodges. The other instruments of Johnny Hodges have been given to a museum belonging to an Indian tribe to which Johnny remotely belonged. Unfortunately Leon has difficulties to walk which means that he has never been in a position to attend the annual Ellington conferences. However, both Leon and John are great admirers of Duke Ellington and his orchestra. It was real nice to meet John in Stockholm.

Göran Wallén

Our charirman sandwiched between John Hibler J:r and S:r.
Foto Monica Lövdahl

Nu finns SDI-företagen på nitton

platser i Sverige

• BORLÄNGE 0243-737 04 • BROMMA 08-704 73 00 • GÖTEBORG 031-68 69 00
• HALMSTAD 035-15 91 00 • HÄRNÖSAND 0611-131 00 • HELSINGBORG 042-20 13 20
• LINKÖPING 013-24 86 00 • LULEÅ 0920-60700 • LUND 046-31 26 00 • MJÖLBY 0142-166 20
• MORA 0250-162 55 • MOTALA 0141-486 00 • STOCKHOLM 08-704 49 00
• SUNDSVALL 060-12 31 00 • UPPSALA 018- 56 10 00 • VETLANDA 0383-140 20
• VÄSTERÅS 021-800 810 • ÖRNSKÖLDSVIK 0660-550 30 • ÖSTERSUND 063-13 15 50

DIN TRYGGHET FÖR EN LÖNSAM

DATAINVESTERING

SDI-
FÖRETAGEN

kan genom ett unikt samarbete erbjuda Dig kvalitet, leveranssäkerhet samt hög kompetens inom kommunikation och nätverk.

HERB JEFFRIES

THE BRONZE BUCKAROO

Here follows the second part of our secretary's interview with Herb Jeffries:

Q: I fully agree with you. I am certain Duke will go down in history as Mozart and Beethoven of our times.

HJ: No question in my mind either. He will be the equivalent to Beethoven and Mozart of our times. Who has written more songs than he has written in every category. And so for me to have been able to sit down beside the Mozart and Beethoven of our times - Duke Ellington - or anyone who was able to have any personal contact with him certainly should feel highly gifted that God let him pass his way. I have his pictures, I just haven't put them up yet. They are all over the place. I got all kind of pictures. He is my guru.

Herb Jeffries: "Most people come to this planet by stork. I came by Flamingo". Foto Carl-Olov Carlsson

Q: In his autobiography he says that he knew your family in Detroit.

HJ: Yes, he knew my family. You see my mother had a rooming house and she only rented rooms to theatrical people who were traveling. We had George Davie Washington come when he was appearing and would be our rooming house guest. Duke Ellington, Sonny Greer, Fletcher Henderson. Smack used to come and visit with us and I was just a kid, you know, and these wonderful great people were coming to my home, stay there as roomers. In those days the big hotels like the Statler Hotel down town were discriminating and so famous black musicians would go and stay at better homes, and of course I never had any idea in my wildest imaginations that I would ever sing with Duke Ellington's band.

Q: Before I came here I made a list of the songs that you have made with Duke and you started on January 9th 1940 appearing at the Southland Cafe in Boston singing "Me And You" and "My Last Good-bye". Then in March you made a Victor session "You, You Darlin", "There Shall Be No Night" and "I Never Felt This Way Before". Then there is a wonderful session

that is admired by many Ellington fans and that is the Fargo session, Fargo, North Dakota.

HJ: Yes, it was cold at the time. I froze going from the hotel to the performing place.

Q: And then on December 29th, 1940, you made the famous "Flamingo".

HJ: Yes. That's the bird that brought me. Most people come to this planet by stork. I came by Flamingo.

Q: I attended Oldham in 1988 and you made a fantastic performance around Flamingo. It was so good. I remember you even said you went down to Florida to study the flamingos and you even learned how to stand on one foot.

HJ: Yes. That was fun. I loved Oldham. You know, I tell you something. The European audiences are so far advanced. The trouble is I believe that we have so much offering in US. It's like going into a restaurant with a menu of about 40/60 items on it. You can't make up your mind what you want. And I think that the Americans are spoiled. We have too much and too many mediums of entertainment to diversify and to go into. So we've got TV, we've got radio, we've got house entertainments centers. In our night pajamas at three o'clock in the morning we can get up out of bed and get into the station wagon car and go to see a movie picture all night at a drive in theater never getting out of the car. We've got so much, we're spoiled and we don't appreciate what we have. I really prefer performing for European audiences as to American. They are much more exuberant. As an audience they are far more respectful to you once you have achieved a certain marks of merit. I noticed when I was in England performing, in my dressing room, it was a marvelous dressing room, I had a baby grand piano in there, I had a lounge in my dressing room where I could lay down and they would play relaxing music, you know, so that if you wanted to rest between shows. Here in US the dressing rooms are so terrible. You couldn't believe it. You would have to go and see and I have played the performing art theaters up and down from Connecticut to Florida, and those theater dressing rooms, I tell you something, I don't even think they be proper places for my animals. Maybe the theater managers read this and maybe they'll do something about it. The artist if he is treated in the US the way Europeans treat the artist he will kill himself performing on the stage because he is treated so beautiful. He'll just want to do the best he can. You go and see some of the funky dressing rooms we have in some of the best theaters and the way they treat the performer. OK, well there is a place to eat down the street maybe that one's OK. I don't care how big or how good you are you have to look for a proper eating place. You have to live in a hotel room that is maybe not much bigger than my den here. You are not inspired to go out there and give a kill-yourself-performance. It's sort of like "Well, OK, I take the money and run".

Q: As part of the consuming audience, I never knew that, because you have never left us disappointed or dissatisfied when you performed.

HJ: I do have frustrations about American audiences. But you are a man who just came in from Sweden and is reading me of dates that I've forgotten about when I did them. OK. I get goose pimples. Look at my arm. That's my lye detector. And I can talk to American kids who are supposed to be big music people

and know all about music and jazz and this and that. Ask them about certain records, what date they were made etc. and they don't know. They haven't got the foggiest idea. Japanese kids however would come up to you and say; "Oh. Mr. Jeffries, I have your record. you made that record on December 28th, 1940. The number of that record is 17654 and the other side of that records is 'The Girl of My Dream Tries to Look Like You' written by Mercer Ellington and that number is 68752". You go to American college kids and ask them about some important day and they won't know what day it is. Give me a break. You see, you must realize that the performer is an emotional human being. That's why he is either a good performer or a bad performer. Most great performers paid a lot of dues. Now, so did I. I will take that slang word of dues and turn it around so that your audience will understand it, meaning that they gone through a lot of pain and suffering to achieve in this country. The competition is so heavy. With millions and millions of people out there the competition is so challenging. My book, that I am presently writing, is going to be called "Yo-Yo" and the reason why I'm calling my book "Yo-Yo" is because I've been up and down so many times in my career. And most successful professionals have been up and down. You will arrive at a period when your salary becomes so great that nobody will hire you anymore because they cannot afford you so you sit and become poor again.

Q: Even Frank Sinatra had his ups and downs.

HJ: Ups and downs. All performers, Bing Crosby, you name them, every performer that you can name who has achieved any height, whether it is in America or in Europe or wherever it is, he must pay a certain amount of dues. And because he is an emotional human being, he is affected by it. I will come off the stage and say to myself many times; "I didn't like this performance. I didn't have it. It wasn't there". And people will come back and say "Oh, you were wonderful, you were great, you were fine, we really loved your performance". The reasons may vary. Maybe my hotel room was lousy. Maybe I had to take the subway to get there because I couldn't get a cab. Because the cab drivers in New York don't want to take you unless you are going their way. So maybe when I got to the theater and I looked at the dressing room it didn't have a bath room in it. So I had to go all the way downstairs to the bath room. Those things affect the motive elements of a star and he will react to it while on stage. So you see there are a lot of performers the audience may have been satisfied with, but I wasn't. Same thing with recording. I have made records where I just go out there and sang. I didn't think "Flamingo" was a good record.

Q: You didn't?

HJ: Oh, no, no, and when I hear it today I look at it and I see a lot of things that I would have changed.

Q: I know you changed the lyrics a bit, didn't you?

HJ: Yes, I did. The composer was very angry with me about it. And let me tell you what I told him, Ted Grouya. You see when Duke Ellington called me December 28th in Chicago, it was few days after Christmas, very cold and I had to take a taxi cab and ran down to the studio and they only had about 35 or 40 minutes left of the session. He said; "Get down here right away. I want to record that song". And I was so excited about it when I got down there my adrenaline were up, I couldn't remember all the lyrics, and so I got to that point and I think the reason I didn't remember the lyrics is I didn't like the lyrics. It's a stupid lyric and I told the composer so. And the lyric is, it says; "Flamingo, like a flame in the sky flying over the island to my lover nearby. Flamingo with the tropical hue, think of passion of dying. Think of passion of dying and a love that is true". And for some unknown reason it just did not sink into my brain so I couldn't remember "think of passion of dying". So I sang "For it's you I rely on" and that's how I wrote the lyrics when I was going to record this song. I couldn't think of it as it was so I wrote something new and that's how it is. Remember this is a guy who came to me and said "I can't get in to see

Duke Ellington. Will you take this number and give it to him". Billy Strayhorn saw it laying on my dressing table and said; "Let's go downstairs and rehearse it". I said; "Well, somebody wrote a song about a funny looking bird", and we went downstairs and Duke heard it, came in and said "What's that" ? I said this is a song some guy handed to me out on the street. Whether Ted Grouya will admit to it now I don't know but its the truth. Now after it has becomes a hit record. You name me any other song the he as had as a hit.

Q: No, I can't.

HJ: So, here I made a hit song for him and he came to me and said; "Herbie, but you changed my lyrics, my darling, you changed my lyrics, Herbie". I said; "You've got a hit song up here, Pal. You should be lucky that I didn't ask you to put my name on there as co-writer.

Q: That's right because "Flamingo" is Herb Jeffrie's song. But still you say you were not satisfied with the record.

HJ: No, because it was rushed and I went in there and I want to tell you something. There was a producer by the name of Leonard Joy who didn't care for singers anyway. He didn't like me particularly and he didn't care for Ivie Anderson, wonderful Ivie Anderson. He liked instrumentalists. If you follow the history of this record, I was so rushed when I did it and it was OK. It was a lucky thing that happened. You know I was at the right place at the right time. When I heard it again I wasn't satisfied with it. It was a hit and accepted as a hit. Today the way I do it I had chance to rehearse it and I've done it millions of times and I enjoy the way I do it now much better than when I did the first record. However, I reckon, oh well, man, it's green, it's green. But see, there again, we are not the ones who decide what a hit is. It's the public and the public is forgiving. We who are musicians and we who are critics and we who are the expertise, the aficionados of music are not forgiving.

Q: Then you stayed with Duke Ellington until mid 1942 some-time.

HJ: Yes, I stayed with him until 1942 until I was inducted into the service.

Q: Oh, that's why you left.

HJ: That's why I left.

Q: Did you serve as an entertainer?

HJ: I went into the 6th combat engineers which was the most stupid thing I could ever do because I was so nuts to go into special services because I would be in for the duration of the war. You see my academics in school were architecture, drawing and engineering. So of course I went in the engineer corps but I wasn't in there very long because they had a colonel who knew who I was. He had heard "Flamingo" and he said "You have no business being here. I will see you get into special services". And so then I went into special services.

Q: That meant entertainment etc. Who else where you working with in those days?

HJ: Oh, Gosh. So many different entertainers. We were in special services that it would be hard to name them specifically because you know we ran into each other. We were arriving to show at one different place. We crossed each others paths just so often.

Q: Where you serving abroad?

HJ: I was in strategic air command so I was in special service and in strategic air command. I was everywhere.

Q: In Britain?

HJ: I was everywhere. All over the world.

Q: And you were released from the services by the end of the war?

HJ: Yes. I was out of there by the end of the war. I came back into active entertainment about 1947.

Q: Did you aim for returning to Duke or did you want to start your own career?

HJ: No. See, I had done so many shows for V-Disc and I had done so many shows for Armed Forces Radio Services that I was popular amongst the service people. So I felt that I was capable of going back out and moving out on my own. And as a matter of fact the latter years when I was with Duke doing "Jump For Joy" Duke himself was the one who said; "It's time for you to get out of the nest". You see, we know a lot about Ellington musically but we don't know a lot about Ellington

from his philosophies and his way of life. We know hits and misses about him but little of his philosophy. Duke told me; "Herb, it's time for you to get out of the nest. You know it's time for you to go on your own". That's why he chose me to be one of the leads in the show called "Jump For Joy" because he thought I had featureability and since I had already done motion pictures as a star in motion pictures he wanted to see me to continue on in it. And I was using him as a crutch. You see what he didn't realize was that I was really studying under a master and I was learning more about music. And now I am a composer, I am a writer because of Ellington. You see I was not a composer in those days. I was a novice but I studied under the greatest composer who may have ever lived on the face of this earth. You can speak about the great masters but those masters were tied into one facet. Duke was not, he was multifaceted.

(To be continued)

I REMEMBER GRANDFATHER

Ur en amerikansk tidskrift "The Crisis Magazine" saxar vi följande artikel skriven av Duke's sonson Edward Ellington:

Most people knew my grandfather as Duke, but because of his avuncular attitude towards my sisters and me, he preferred to be called Uncle Edward. We felt that our grandfather represented all that was wonderful. When he visited, he would always bring gifts, and no matter how impertinent I might become, would protect me from my parents. This is how I first visualized my grandfather. I had no idea how great a musical genius he was.

What, for example, did Uncle Edward do for a living? I'd heard he had a musical group that was pretty good. His record albums were stored throughout the house, so even a nerd like myself could figure that something important was going on. But I wasn't impressed enough to prefer Ellington over Smokey Robinson.

Later, my parents would take me to the Apollo Theatre to hear his band perform. Stagehands would move frantically in order to prepare for performances that would begin at 11:00 am and last until nearly 4:00 am the following morning. Yet, Ellington would appear as fresh and vibrant as though he'd just returned from a shower. The music, whether upbeat or mellow, would create a mood that could carry the audience to foreign places or right outside on the streets of Harlem. His smile was infectious and that, coupled with the total professional attitude of the band, filled the audience with happiness and a feeling of pride for his contribution to American music.

My education in jazz in general and Ellington in particular, was further enhanced during my conversations with his peers. Cootie Williams, the lead trumpet player in the orchestra, and winner of dozens of Downbeat awards for his innovative style with the plunger mute, told me that he would berate any musician in the band who couldn't play the music correctly. Cootie told me how proud the music of Ellington made him, and of the happiness that playing in the band gave him. Ellington thought that Cootie brought both the blues and a great stabilizing influence to his compositions.

Billy Strayhorn, who I believed was as talented a composer and songwriter as Ellington, always spoke of their collaboration as being the opportunity to focus his musical skills and receive the best results. Strayhorn and Ellington combined to write well over two hundred songs that would comprise the heart of the Ellington songbook. In fact, their minds were so in tune musically that it was difficult to discern where one began and the other ended. Whether Strayhorn's life would

have been different or better without his friendship with Ellington, no one can say. But Billy Strayhorn, in the twenty-five years he was with the orchestra, wrote some of the most beautiful music I have ever heard.

At eighty-five years of age, Doc Cheatham has been playing trumpet in his quartet at Sweet Basil in New York for the last twelve years. He has contributed musically to practically every jazz ensemble in the last sixty years, among those being such greats as Cab Calloway, Teddy Wilson and Macluto. However, Doc has always regretted the day that Ellington called to ask him to join the band. As fate would have it, Doc had been incapacitated with a groin injury which would keep him home for several weeks. To think that after all of his accomplishments, Doc would remember not playing with Ellington as though his otherwise full life would forever be incomplete.

"Uncle Edward". Foto Olle Lindholm

While I was attending Howard University, Uncle Edward invited me to travel with him on a tour to Europe. This afforded me an opportunity to see how Ellington was accepted outside of the United States. I thought that by traveling to foreign lands, I would be able to better define the parameters of Ellington's importance in music innovation. I was both wrong and right.

Wherever he traveled, Ellington was met by friends who welcomed him as if he was a long absent relative. Concerts were the climax to days that began with interviews and press conferences. He achieved great fame, played for royalty and received many awards; yet in all that time, he never forgot the name or face of a fan. In fact, he would often record the names and addresses of fans and send them Christmas cards. Near the end of his career, his Christmas list included some ten thousand names.

The funeral was enormous. It was held on Memorial Day when, by national decree, no burials are allowed. St. John's Cathedral in New York City was filled to capacity hours before the service was to begin. Friends such as Billy Taylor and Alvin Ailey took time to express their love and respect. I actually felt out of place and uncomfortable among so many people. It was as though everyone present knew more about my grandfather than I.

Sine his death, I have had the opportunity to study Ellington and his music more closely. I attended Berklee College of Music to study guitar and then, in 1974, joined the Duke Ellington orchestra conducted by Mercer Ellington. For five years, I lived and worked in one of the greatest musical environments in the world. The integral parts of Ellington's music consists of counterpoint and complex chord progressions. Every night that I heard the music I wondered, "How did he do that?" or "How am I going to do this?"

One evening in Warsaw, Poland when we were scheduled to perform with the Warsaw Philharmonic Orchestra, I had a rare treat. The repertoire for the evening included his "Harlem Suite".

This particular piece of music does not contain a part for guitar, so I was able to take a seat in the concert hall. "A Tone Parallel To Harlem" represents a cacophony of sounds emanating from the streets, combined with the melodious rhythm of the night clubs, with just the mildest overtones of the blues. The piece is incredibly difficult. What I heard that night was music performed flawlessly, every inflexion, every punctuation was awe-inspiring. The power of each musician was felt and heard through their instrument. The different harmonies were so clear, I thought that I could write the score myself.

It was then I realized that it had taken a genius to create something beautiful out of nothing, or to build a symphony from single sound. Yet, when each piece was completed, the resulting music could be appreciated by anyone. Uncle Edward was great because he left gifts for everyone.

ELLINGTON '97

MAY 22-26

LEEDS
ENGLAND

11 Grosvenor Mount
Leeds LS6 2DX England

Telephone / Fax: +44 (0)113 275 9633
Please refer to separate information sheet.

ELLINGTONIA JAZZ QUIZ

In order to get a closer contact with our members our Chairman has worked out the following jazz quiz. around Duke Ellington. A casual Ellington fan will realize that the queries are not that easy to answer without first studying some books or discographies. Go to it and mail your findings to our Chairman under the address shown on the front-page for receipt latest by November 1st, 1996. The first prize consisting of a CD will be awarded to the winner drawn from the correctly (or most correctly) drawn replies. Good Luck !

1. Who was the first trombonist in the Ellington band?
2. Which year?
3. What was the name of Duke Ellington's first band?
4. Who was the first alto player to substitute Johnny Hodges in 1951?
5. Which year did Jesse Drakes and Nelson Williams appear in the band subbing for R. Nance and W. Cook?
6. When did Don Kirkpatrick appear on piano in the band and why?
7. How many members were there in Duke's band when he first got the opportunity to play Cotton Club in 1927?
8. Which year did Duke tour Latin America for the first time?
9. For how many years did Arthur Logan serve as Duke Ellington's personal doctor?

Your name and address: